

ВЪПРОСИ

Улицата беше пуста – само аз, вървейки по тротоара, няколко бездомни кучета и бледата светлина от уличните лампи. Рано сутрин, в късната есен – градът още не беше се пробудил. Затичах се, закъснявах за влака, с който пътувах до селото, в което бях учителка. Стигнах до гарата, запъхтяна, огледах се, но там нямаше никой. Уплаших се – видях в далечината светлините на последния вагон на влака. Изпуснала го бях. Извиках силно, но глас не излизаше.

Скочих от леглото обляна в пот и тръгнах към кухнята. Същият сън, повтарящ се дни наред, но с нюанси на нови, объркващи моменти. Пуснах кафе-машината за първото кафе в съботния ден. От радиото звучеше рефрен от песента на ФСБ „Дъждовни въпроси“.

Мислите, въпросите се блъскаха в главата ми без никакви граници и време. Трудно се контролират мислите. Връхлитат те ненадейно, хаотично и изчезват пак така внезапно. Какъв беше тоя сън? Не мога ли да сънувам море и слънце, а не училище? Съвсем се побърках с тази професия! Защо не се захванах с друго, ами учителка? Въпроси, които си задавах от деня, когато реших да посетя училището, където започнах своя учителски път.

Но училището беше „закрито“. Сивата сграда в центъра на селото, на места липсваща, зловещо напомняше за миналото. Това училище, което е посрещало години наред с първия си септемврийски звънец празнично ученици и учители, стърчеше самотно и изоставено в средата на училищния двор. Сякаш беше се смалило. Сянката от рушащата се сграда падаше зловещо върху избуялите бурени на игрището. Онази буца, за която говорят хората, когато ги стегне мъката и болката, заседна и в моето гърло.

Това ли е училището, където с любов ме посрещнаха моите колеги и моите първи ученици изписваха с криволичещи букви думата „мама“? Дотук ли ме доведе пътят, по който бях тръгнала преди години и се бях зарекла, че няма връщане назад? Отворих една от вратите, която посърца плачевно. Не влизайте никога в изоставено училище! Болка и гняв. Това изпитах в този момент. На земята в прахта, сред падналата мазилка, изпокъсани пожълтели учебници и захвърлени портрети на възрожденци. Колко патриотични песни сме изпели пред лика им! Колко стихове за родината са рецитирали в стаята детските гласчета. На олющената зелена дъска още стоеше едва забележим тебеширен надпис „Довиждане, училище любимо!“ Като пречупени крила на птица се люлееха едва-едва останалите без стъкла прозорци. Слънцето, надсмивайки се над човешката глупост, с лъчите си бе огряло наблъсканите в единия ъгъл изпотрошени чинове, готово сякаш всеки момент да ги подпали.

Олюлях се и излязох навън. Вървах по обраслата в треви пътека, спъвайки се в туктаме останалите плочки. Споменът ме върна отново в онзи мой първи работен ден. Децата тичаха весело из широките коридори. Едно от тях се блъсна в мен, извини се засрамено и отново хукна след другите. После се оказа, че е от моя първи випуск, Ани – слънчево момиче. През годините още стотици такива слънчеви деца прекосиха учителския ми път. Всъщност вървахме заедно по пътя към познанието към мечтите, към бъдещето. По този път няма връщане назад. Само напред, само с надежда за доброто в този живот.

Учителка съм все още, в града, където живея. Наесен, щом бие поредният звънец, в клас ще нахлуят учениците от поредния ми випуск – весели, шумни, нетърпеливи. През годините ги обиквах всичките, с онази учителска нестихваща обич, неразбираема и за мен самата. Ей така, обикваш ги неусетно и не ги забравяш никога. Имената – може, но очите – никога. Магия е някаква, необяснима. Може би, защото вървим по един и същи път. С поглед напред, в бъдещето. Не е лек този път и няма да бъде. Трънлив, криволичещ, понякога

обрасъл с плевели, но не спираш, трябва да вървиш по него. Може да се раздели пътят, може и на кръстопът да застанеш, но назад – не! И въпроси много ще има, детски – изпълнени с любопитство, провокиращи – зададени от мен. Въпроси, на които заедно ще търсим отговорите.

Изчезна от мислите ми въпросът „Защо съм учителка?“. Отговорът беше даден преди това – в сърцето ми, в обичта ми, в духа ми.

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Жена Димитрова
заместник-директор учебна дейност

ОУ „Добри Чинтулов“ - Варна